

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Kořeny - za zachování Horního Jiřetína a rozvoj Litvínovska**, IČO: 270 26 281, se sídlem v Litvínově, Kostelní 35, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem v Praze 1, Kozí 4, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Vršanská uhelná a.s., IČO: 286 78 010, se sídlem v Mostu, V. Řezáče 315, zastoupené JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem v Praze 7, Přístavní 321, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. SBS 08437/2011 ze dne 2. 5. 2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu č. j. SBS 08437/2011 ze dne 2. 5. 2011 **s e z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. 4502/10/II ze dne 27. 12. 2010, kterým byla osobě zúčastněné na řízení povolena podle § 10 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, hornická činnost v rozsahu dokumentace „Plánu otvírky, přípravy a dobývání lomu Vršany se vstupem do dobývacího prostoru Slatinice“ (dále jen „plán otvírky“). Změna spočívala v tom, že bod č. 4 výrokové části II. nově uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost předložit správnímu orgánu prvního

stupně do 31. 12. 2028 stanovisko Ministerstva životního prostředí k posouzení vlivu záměru na životní prostředí po roce 2032 ve smyslu zákona č.100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí; ve zbývajících částech bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce předně vyjádřil přesvědčení, že v průběhu správního řízení došlo k porušení jeho procesních práv takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru jsou však občanská sdružení oprávněna domáhat se rovněž ochrany práva na životní prostředí, jež nemá a nemůže mít toliko procesní charakter. I tam, kde není veřejnosti poskytnuta možnost se přímo účastnit správních řízení ve věcech ochrany životního prostředí, nepochybně dochází porušením hmotněprávních ustanovení složkových zákonů ke zkrácení ústavního práva na příznivé životní prostředí. Za popsanych okolností se tedy může každý, kdo byl účastníkem správního řízení, stát žalobcem ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v neudělení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ačkoli by hornická činnost zasáhla biotop některých zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Z podkladů rozhodnutí výslovně vyplývá, že by došlo ke zničení celé jejich místní populace, proto nelze záměr bez této výjimky povolit; na věci ničeho nemění ani podmínka č. 3 prvostupňového rozhodnutí, jež osobě zúčastněné na řízení ukládá tuto výjimku v budoucnu opatřit, neboť rozhodnutí o povolení hornické činnosti má finální charakter a vydání podkladových rozhodnutí mu musí předcházet. Dalšími chybějícími podkladovými rozhodnutími jsou souhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., ač v důsledku hornické činnosti dojde k převrácení několika kilometrů čtverečních krajiny, a rozhodnutí o zrušení pozemní komunikace č. II/255 (souhlas vlastníka komunikace s jejím případným zrušením, doložený až po ústním jednání, nemůže toto rozhodnutí nahradit). Žalobce byl těmito pochybeními dotčen na svých procesních právech, neboť neměl možnost účastnit se řízení o těchto výjimkách a vznášet příslušné námitky. Rozhodnutí je nezákonné rovněž pro porušení § 18 odst. 3 zákona č. 61/1988 Sb. a § 40 odst. 3 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jelikož správní orgány neuvědomily o zahájení řízení dotčený orgán státní správy – silniční správní úřad, jenž měl být jeho účastníkem. Hornická činnost nemohla být povolena rovněž proto, že v rozporu s § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. zcela chybí posouzení vlivu této činnosti na životní prostředí v období 2023 (správně má být patrně 2033) - 2052, a dostatečné není ani doplnění podmínky č. 4 v odvolacím řízení, neboť již nyní vydané rozhodnutí opravňuje osobu zúčastněnou na řízení k přímé realizaci jejího záměru. Žalobce byl zkrácen na svých procesních právech rovněž tím, že se v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nemohl seznámit se všemi podklady rozhodnutí, konkrétně s usnesením z 20. zasedání zastupitelstva Ústeckého kraje ze dne 22. 12. 2010 ve věci nabytí vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení k části dotčených pozemků, jež bylo zřejmě přijato až po konání ústního jednání a lhůtě stanovené účastníkům řízení k uplatnění připomínek. Napadené rozhodnutí tyto nedostatky neodstranilo a nadto neobsahuje ani všechny náležitosti vyžadované správním řádem: neobsahuje výčet podkladů rozhodnutí, ani informaci o tom, zda byl spis v odvolacím řízení doplňován, resp. proč nebyl doplněn o chybějící podklady, a u většiny odvolacích

bodů postrádá subsumpci normy (vysvětlení, proč bylo aplikováno konkrétní ustanovení) a objasnění úvah při hodnocení důkazů.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil pochybnost, zda právní vztah žalobce k věci mu umožňuje podat žalobu, jakož i zda byla žaloba podepsána osobami oprávněnými za žalobce jednat. Žalobci v každém případě nesvědčí žádné hmotné subjektivní právo na příznivé životní prostředí, ani právo vznášet námitky týkající se práv třetích osob, nýbrž je omezen svými stanovami, jejichž hlavním cílem je ochrana přírody a krajiny. K domněle chybějící výjimce ze zákazu u ohrožených druhů rostlin a živočichů žalovaný uvedl, že udělení této výjimky bylo zahrnuto do podmínek prvostupňového rozhodnutí, tudíž k porušení zákona nedošlo. Rovněž vydání rozhodnutí o zrušení pozemní komunikace č. II/255 ještě před pravomocným povolením hornické činnosti by bylo v rozporu s formální a věcnou sousledností řízení. Z téhož důvodu nemohlo dojít k opomenutí dotčeného orgánu státní správy – silničního správního úřadu; pro úplnost žalovaný podotkl, že účastníkem řízení byl vlastník pozemku, na němž se tato komunikace nachází. Pokud jde o souhlas orgánu přírody k zásahu do krajinného rázu, v plánu otvírky se pod bodem 8.1.9 (správně má být B.1.9) uvádí výčet navazujících rozhodnutí podle § 10 odst. 4 a správních úřadů, které budou tato rozhodnutí vydávat, jež zahrnují rovněž rozhodnutí pro územní a stavební řízení sanačních a rekultivačních prací v souladu se stavebním zákonem. Přípustnost zásahu do krajinného rázu nadto náležitě odůvodnilo Ministerstvo životního prostředí ve svém stanovisku o posuzování vlivu na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb.; řízení o zásahu do krajinného rázu by tak bylo kontraproduktivní a jdoucí nad rámec zákonné úpravy. Žalovaný dal žalobci částečně za pravdu v tom, že záměr byl sice posuzován komplexně až do roku 2052, avšak Ministerstvo životního prostředí se omezilo na etapu do roku 2032, a proto byla podmínka č. 4 prvostupňového rozhodnutí uvedeným způsobem změněna. K námitce ohledně doplňování spisu po lhůtě poskytnuté k vyjádření žalovaný uvedl, že spis poté doplňován nebyl, a to ani orgánem prvního stupně, ani žalovaným.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K žalobě se vyjádřila rovněž osoba zúčastněná na řízení. Žalobce podle jejího názoru neměl legitimaci k podání žaloby, neboť nebyl účastníkem správního řízení, když nepodal písemné vyjádření k oznámení, dokumentaci nebo posudku, jak vyžaduje § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. Ve vztahu k chybějícím podkladovým rozhodnutím o výjimkách osoba zúčastněná argumentovala shodně jako žalovaný a dodala, že řízení o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., jejímž budoucím získáním správní orgány podmínily povolení hornické činnosti, skutečně ještě před zahájením dobývání proběhlo a žalobce byl jeho účastníkem, proto nemohl být zkrácen na svých procesních právech. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti zdůraznila, že žalobce vznesl některé námitky až v odvolání, resp. dokonce až v žalobě, a námitky týkající se zrušení pozemní komunikace a postavení silničního správního úřadu mu vzhledem k cílům jeho činnosti

vůbec nepřisluší. K námitce ohledně nepostačujícího stanoviska podle zákona č. 100/2001 Sb. osoba zúčastněná na řízení uvedla, že ač se Ministerstvo životního prostředí formálně omezilo na období do roku 2032, zabývalo se i obdobím následujícím. Časové omezení posouzení záměru ostatně nemá oporu v zákoně č. 100/2001 Sb., a ani povolení hornické činnosti pouze ve vztahu k části záměru – na období do roku 2032 – zákon č. 61/1988 Sb. nepřipouští. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Žalobce je spolkem (dříve občanským sdružením), jehož hlavním cílem je podle čl. 3 stanov ochrana přírody a krajiny. Jménem sdružení jedná výbor, přičemž každý člen výboru je oprávněn jednat jménem sdružení samostatně. Ze zápisu z jednání členské schůze ze dne 5. 1. 2011, jehož kopii žalobce soudu taktéž předložil, vyplývá, že členem výboru byl mezi jinými zvolen Jan Rovenský, jenž žalobu za sdružení podepsal; za žalobce tudíž jednala osoba oprávněná. Soud přisvědčuje osobě zúčastněné na řízení v tom, že žalobce nesplnil podmínky § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. pro účast v navazujících řízeních podle zvláštních předpisů, jímž je i řízení podle § 17 a násl. zákona č. 61/1988 Sb., neboť nepodal písemné vyjádření k oznámení, dokumentaci nebo posudku ve lhůtách tímto zákonem stanovených (poslední z nich, lhůta k vyjádření se k posudku, uplynula dne 17. 9. 2010), nýbrž až při projednání konaném dne 29. 9. 2010, a to ještě pouze ústní formou. Žalobce se však stal účastníkem řízení o hornické činnosti na základě § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona; občanské sdružení je oprávněno v těchto případech za uvedených podmínek účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Tyto podmínky žalobce splnil a skutečnost, že se v žalobě odvolává na § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb., na věci ničeho nemění.

Žalobce se však mylí, pokud dovozuje, že je nadán právem na příznivé životní prostředí a nemůže se domáhat ochrany toliko svých procesních práv. Tento názor odporuje ustálené judikatuře správních soudů, podle níž občanská sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí nejsou nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a mohou úspěšně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 10/2009 - 58 ze dne 31. 3. 2009 nebo č. j. 7 As 26/2011 - 175 ze dne 22. 7. 2011). Ústavní soud k právu náležejícím právnickým osobám ve vztahu k ochraně přírody a krajiny v usnesení sp. zn. I. ÚS 282/97 ze dne 6. 1. 1998, konstatoval, že *„lze dovodit poskytování ochrany i právnickým osobám, pokud jde o základní práva a svobody (Pl. ÚS 15/93). Nicméně na rozdíl od osoby fyzické se právnická osoba může domáhat ochrany jen takových práv chráněných Listinou základních práv a svobod, které odpovídají jejímu právnímu postavení, resp. pokud jsou svou povahou pro ni použitelná. Článek 35 Listiny základních práv a svobod zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a*

přírodních zdrojů na právnické osoby vztahovat nelze. Je zřejmé, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které - na rozdíl od právnických osob - podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí“. Žalobce jako občanské sdružení, jehož hlavním cílem je podle stanov ochrana přírody a krajiny, tudíž může úspěšně namítat toliko zkrácení na svých procesních právech, a to pouze v souvislosti s cíli své činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 88/2008 - 301 ze dne 6. 8. 2009).

Nepřípustnou proto soud shledal námitku, že správní orgány v řízení opomenuly dotčený správní orgán – silniční správní úřad, neboť spočívá v hájení procesních práv jiného domnělého účastníka řízení (správního orgánu).

Soud naproti tomu shledal důvodnou námitku chybějícího souhlasu orgánu ochrany přírody, vyžadovaného v § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení *„k umisťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody“.* *„Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.“* (Odst. 1.) Orgánem příslušným k vydání tohoto souhlasu je podle § 77 odst. 1 písm. j) téhož zákona příslušný obecní úřad s rozšířenou působností.

Možný zásah do krajinného rázu žalobce spatřuje v tom, že v důsledku povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Slatinice dojde k úplnému převrácení několika kilometrů čtverečních krajiny, k čemuž soud dodává, že si lze jen těžko představit činnost, u níž by byla otázka zásahu do krajinného rázu více nabíledni; to, že k určitému zásahu do krajinného rázu dojde, ostatně nezpochybnuje ani žalovaný, nesouhlasí však s nutností vydání souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že přípustnost zásahu do krajinného rázu odůvodnilo Ministerstvo životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ve svém stanovisku č. j. 101802/ENV/10 ze dne 29. 11. 2010 o posuzování vlivu na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. (dále jen „stanovisko EIA“). Ačkoli je toto tvrzení pravdivé, citované vyjádření ministerstva – které ostatně není orgánem příslušným k vydání tohoto souhlasu – není závazným stanoviskem ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., proti němuž by mohl účastník řízení brojit jako proti podkladovému rozhodnutí postupem předvídaným v § 149 správního řádu a jež by bylo soudně přezkoumatelné podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Závěr, že předmětný souhlas je závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu, vyplývá rovněž z § 90 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Podmínkou pro povolení hornické činnosti podle § 10 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. tudíž bylo vydání tohoto souhlasu, jenž nemohl být nahrazen jiným způsobem, tedy vyjádřením ministerstva ve stanovisku EIA, ani uložením podmínky, že budou v budoucnu vydána rozhodnutí pro územní a stavební řízení sanačních a rekultivačních prací podle stavebního zákona. Jelikož tento souhlas vydán nebyl, řízení je stíženo závažnou vadou, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, a je tudíž důvodem pro jeho zrušení.

Žalobce byl postupem správních orgánů zkrácen na svých procesních právech, jelikož se nemohl účastnit řízení o vydání souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a nemohl proti takovému závaznému stanovisku případně brojit odvolacími námitkami, s nimiž by se správní orgány musely vypořádat postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Ničeho na tom nemění ani neuplatnění této námítky před koncentrací řízení podle § 18 odst. 3 zákona č. 61/1988 Sb., neboť podle ustálené judikatury – jež se sice týká stavebního zákona, avšak lze ji plně aplikovat i na nyní posuzovanou věc – „*koncentrační zásada v řízení o povolení stavby má omezené užití v tom smyslu, že porušení kogentního právního předpisu hmotného nebo procesního práva v řízení nesmí správní orgán přejít již z úřední povinnosti*“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 95/94 ze dne 17. 5. 1999, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 37/2006 - 122 ze dne 6. 2. 2008); takový závěr plyne rovněž z § 2 odst. 1 správního řádu, zakotvujícího požadavek zákonnosti postupu správního orgánu. Jelikož obecně platí, že „*žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 54/2007 - 62 ze dne 26. 8. 2008), žalobci nic nebránilo vznést v žalobě i ty námitky, u nichž se zásada koncentrace řízení neuplatnila.

V případě výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. je mezi účastníky sporné, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když budoucí vydání této výjimky zahrnuly do podmínek rozhodnutí o povolení hornické činnosti (jedná se o podmínku č. 10 stanoviska EIA, jež je zahrnuta v podmínce č. 3 prvostupňového rozhodnutí), namísto aby trvaly na jejím vydání ještě před povolením hornické činnosti.

Uvedená výjimka je, stejně jako souhlas podle § 12 téhož zákona, závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu (srov. § 90 zákona č. 114/1992 Sb.), tedy úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, jež je ve vztahu k němu rozhodnutím „finálním“; nutnost vydat závazné stanovisko před finálním rozhodnutím tak vyplývá z podstaty věci a je předvídána taktéž úpravou vyřizování odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku v § 149 odst. 4 správního řádu a úpravou soudního přezkumu závazného podkladu v § 75 odst. 2 s. ř. s. Závěr, že předmětná výjimka musí být vydána před povolením hornické činnosti, však vyplývá i ze zákona č. 61/1988 Sb. a jeho prováděcí vyhlášky. Podle § 10 odst. 1 citovaného zákona je třeba se žádostí o povolení předložit předepsanou dokumentaci, přičemž přílohou žádosti je mimo jiné seznam výjimek, které byly pro plánovanou hornickou činnost organizaci povoleny příslušným orgánem, a zhodnocení vlivu hornické činnosti na povrch [§ 6 odst. 3 písm. b) a c) vyhlášky č. 104/1988 Sb.]; neposkytuje-li přitom předložená žádost a dokumentace dostatečný podklad k posouzení navrhované hornické činnosti, vyzve správní orgán žadatele k doplnění či úpravě žádosti (§ 17 odst. 3 zákona č. 61/1988 Sb.). Jestliže by výjimka podle § 56 odst. 1 nebyla povolena, nemohla by být povolena hornická činnost. Soud má za to, že vztah výjimky k „finálnímu“ rozhodnutí je zde shodný jako v případě územního rozhodnutí, kdy správní soudy dovodily, že výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. musejí být vydávány před rozhodnutím o umístění stavby (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 37/2005 - 154 ze

dne 14. 2. 2008). K opačnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl ve vztahu k povolení kácení chráněných dřevin, neboť to se týkalo konkrétních dřevin, jež mohly být specifikovány až v rozhodnutí o umístění stavby. Naproti tomu v případě hornické činnosti se bude výjimka týkat určitého území jako celku (výhradního ložiska nebo jeho ucelené části), když i plán otvírky se vypracovává pro celé výhradní ložisko nebo pro jeho ucelenou část (§ 10 odst. 2 zákona č. 61/1988 Sb.), a právě závěr, zda – a případně za jakých podmínek – převáží nad ochranou zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů jiný veřejný zájem, je pro rozhodnutí o povolení hornické činnosti určující. Správní orgány tedy pochybily, když rozhodly o povolení hornické činnosti ještě před vydáním výjimky podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.

Pokud jde o námitku, že absence rozhodnutí o zrušení pozemní komunikace podle § 18 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, má na zákonnost napadeného rozhodnutí stejný vliv jako absence souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., soud žalobci přisvědčit nemůže. Formální a věcná souslednost řízení je totiž v těchto případech rozdílná. Podle § 18 zákona o pozemních komunikacích „[j]estliže zanikl dopravní význam dálnice, silnice nebo místní komunikace a nebylo rozhodnuto o změně kategorie pozemní komunikace, rozhodne příslušný silniční správní úřad o jejím zrušení. Speciální stavební úřad neprodleně rozhodne o změně v užívání stavby nebo o jejím odstranění“. Podmínkou pro zrušení pozemní komunikace podle citovaného ustanovení je zánik jejího dopravního významu, k tomu však může dojít až právní mocí rozhodnutí o povolení hornické činnosti. Dokud je hornická činnost toliko hypoteticky předpokládána, aniž by bylo postaveno najisto, že bude rozhodnuto o jejím povolení, nelze o ztrátě dopravního významu pozemní komunikace hovořit. Zrušení pozemní komunikace ještě před povolením hornické činnosti by se naopak stalo neúčelným, pokud by hornická činnost později povolena nebyla.

Důvodnou soud shledal rovněž námitku, že žalobce byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vyšel z usnesení zastupitelstva Ústeckého kraje ze dne 22. 12. 2010, jež vzniklo až po jednání konaném dne 15. 12. 2010, kdy bylo účastníkům řízení umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně využil poukazu na toto usnesení zastupitelstva k vypořádání námítce společnosti United Energy, a.s. na straně 13 svého rozhodnutí, jednalo se tedy o podklad rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Skutečností, že se tento podklad nestal fyzickou součástí správního spisu a správní orgán uvedl, že byl zveřejněn na internetových stránkách Ústeckého kraje, na věci ničeho nemění, neboť podle § 36 odst. 3 „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Účastníci řízení mají právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem jeho podkladům, bez ohledu na to, zda je správní orgány založily do správního spisu; o existenci tohoto podkladu se však dozvěděli až z prvostupňového rozhodnutí, a vzhledem k tomu, že vznikl až sedm dnů po ústním jednání, při němž bylo umožněno žalobci seznámit se s podkladem rozhodnutí (strana 2 protokolu z tohoto jednání), porušil správní orgán svým postupem procesní práva žalobce, přičemž žalovaný toto pochybení schválil.

Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí dále v tom, že bylo vydáno i přes chybějící posouzení vlivu povolené hornické činnosti na životní prostředí pro období 2033 až 2052. Ačkoli tak není žalobní námitka výslovně formulována, je zjevné, že žalobce není spokojen se způsobem vypořádání odvolací námitky shodného obsahu. Žalovaný ji neshledal důvodnou z toho důvodu, že posudek v řízení podle zákona č. 100/2001 Sb. byl zpracován v rozsahu veškeré dokumentace záměru, tedy až do roku 2052, a ačkoli ministerstvo vydalo stanovisko EIA toliko pro část záměru do roku 2032, správní orgán prvního stupně zajistil soulad rozhodnutí se zákonem č. 100/2001 Sb. vložení podmínky č. 4 pro povolení hornické činnosti; žalovaný svou změnou pak odstranil nejasnosti v její formulaci. Žalovaný rovněž podotkl, že ač ministerstvo vztáhlo stanovisko formálně jen na první etapu záměru, věcně se zabývalo taktéž vlivem druhé etapy na životní prostředí.

Stanovisko EIA je podle § 10 odst. 3 věta první zákona č. 100/2001 Sb. odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Správní úřad, který takové rozhodnutí či opatření vydává, při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Podle odst. 4 téhož ustanovení nelze bez stanoviska vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.

Zákon č. 100/2001 Sb. tedy výslovně nedovoluje vydání rozhodnutí nutného k provedení záměru (v daném případě povolení hornické činnosti) bez stanoviska EIA, jež je jeho odborným podkladem z hlediska posuzování vlivu záměru na životní prostředí. Nepřipouští možnost, aby bylo vydáno rozhodnutí, jestliže stanovisko pokrývá pouze část záměru; takový postup by ostatně neumožňoval účinně posoudit záměr jako celek. Ministerstvo se ve stanovisku sice zmínilo i o fázi záměru po roce 2032, avšak stanovisko výslovně vztáhlo toliko k fázi záměru do roku 2032 s tím, že fáze II bude předmětem procesu EIA v časově přiměřeném předstihu před realizací. Za těchto okolností nemohla být povolena hornická činnost pro celý záměr. Žalovaný tudíž porušil žalobcova procesní práva, neboť se s touto námitkou řádně nevypořádal. Řádný způsob vypořádání přitom v tomto případě zahrnuje i přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu odvolací námitky, jak vyplývá z čl. 9 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, a navazující judikatury (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-115/09, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 144/2012 - 53 ze dne 29. 11. 2012).

Námitka, že napadené rozhodnutí „*ve většině jednotlivých bodů postrádá subsumpci právní normy (uvedení úvah, které vedly správní orgán k použití toho ustanovení právního předpisu, na jehož základě rozhodoval) a nález materiální pravdy (objasnění úvah správního orgánu při hodnocení důkazů)*“, je krajně neurčitá, neboť žalobce neuvedl, vůči kterým pasážím rozhodnutí směřuje, úvahy týkající se kterých bodů rozhodnutí postrádá či

hodnocení kterých důkazů považuje za nedostatečné, a soud se jí proto nemohl podrobněji zabývat.

Soud vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že k porušení procesních práv žalobce ve správním řízení došlo, a to především tím, že se žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nemohl účastnit řízení o udělení souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a výjimky podle § 56 odst. 1 téhož zákona, resp. uplatnit proti těmto závazným stanoviskům námitky, a dále tím, že se nemohl v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit ke všem podkladům prvostupňového rozhodnutí. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4), aby v tomto řízení pokračoval při zachování veškerých procesních práv účastníků řízení. Právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku je správní orgán v tomto řízení vázán (§ 78 odst. 5).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000 Kč a z paušální náhrady hotových výdajů, příkladmo vypočtených v § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a to ve výši 300 Kč za každý ze dvou učiněných procesních úkonů, jež jsou analogické k úkonům právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), za něž by soud byl přiznal náhradu nákladů řízení záležejících v odměně advokáta, pokud by žalobce byl zastoupení advokátem v řízení využil.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová